[175] بينى ام، وحفره هاي پرده گوشم، وآنچه دو لبم بر آن ضميمه شده وبر هم نهاده است، وگردشهای زبانم، وجای فرورفتگی كام دهانم وفكم، رستنگاههای دندانهايم ودستگاه گوارش خوردن وآشاميدنم، وتكيه گاه پوسته مغزم، ورسائی كامل طنابهای گردنم، وآنچه قفسه سينه ام بر آن مشتمل است، وكمربندهای حياتي متصل به قلب وجگرم، وپيوندهای درآويخته پوشش دلم، وقطعات كنار جگرم، وآنچه غضروفهای دنده هايم در برگرفته، وگيره هاي بندهای مفصلهايم، وانقباض عضلاتم، وگوشه هاي سرهای انگشتانم، وگوشم وخونم ومويم، وپوستم، وعصبم ونايم، واستخوانهايم ومغزم ورگهايم، وهمه اعضايم، وآنچه در ايام شيرخوارگيم اندامم ساخته شده، وآنچه زمين از من بر خود حمل می كند، وخواب وبيداريم، وسكون وحركات ركوع وسجودم، (تمامی اينها گواهی می دهند) كه چنانكه در طول زمانها وروزگاران - اگر عمرم طولاني باشد - تلاش كرده وكوشش نمايم تا شكر يكی از نعمتهايت را انجام دهم، نخواهم توانست جز با منتت، كه به سبب آن همواره بايد شكر جديد و ستايش نو را انجام دهم كه جاودانه ادامه می يابد. _____